

בהרים

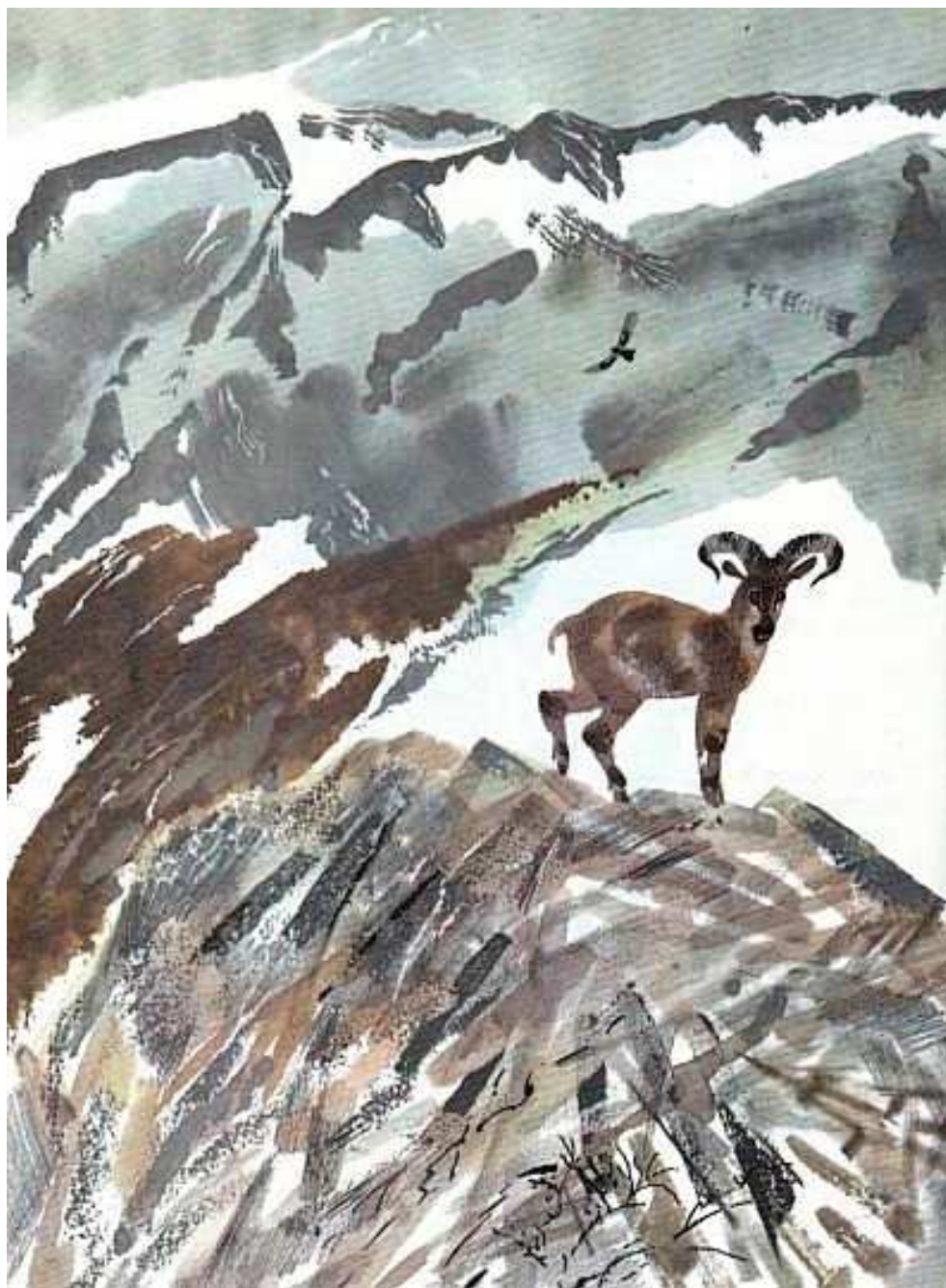
מתוך נ. צ'רושין / נ. סלדקוב "מצפון דרומה"

על ההרים כמו על הים אפשר להסתכל בלי סוף! למטה יערות בהירים, מלאי עלווה, דומים לכבש מטולטל וירוק. גבוה יותר יערות חשוכים, גבוהים, כמו עור מסומר של חיית בר. עוד יותר גבוה מרעים הרריים ומעליהם סלעים. ומעל מרעה וסלעים, גבוה יותר מהעננים, ממש בתוך השמיים, תלויות פסגות הרים מקושטות בשלג תמיד.
כל דבר משונה בהרים. העננים והציפורים מתעופפים לא מעל הראש, אלא עמוק תחת הרגליים. כשלמטה יורד גשם, למעלה השמש

זורחת. לרגלי ההרים קיץ ירוק וחם ולמעלה חורף לבן ומלא קרח. והחורף עם הקיץ נוגעים זה בזה!

בהרים אפשר לעבור תחת קשת בענן כמו תחת שער גבוה. אפשר להתרומם כל כך גבוה שהכוכבים נראים קרובים יותר מאשר האורות ומדורות שבעמק.
מאוד מעניין בהרים!

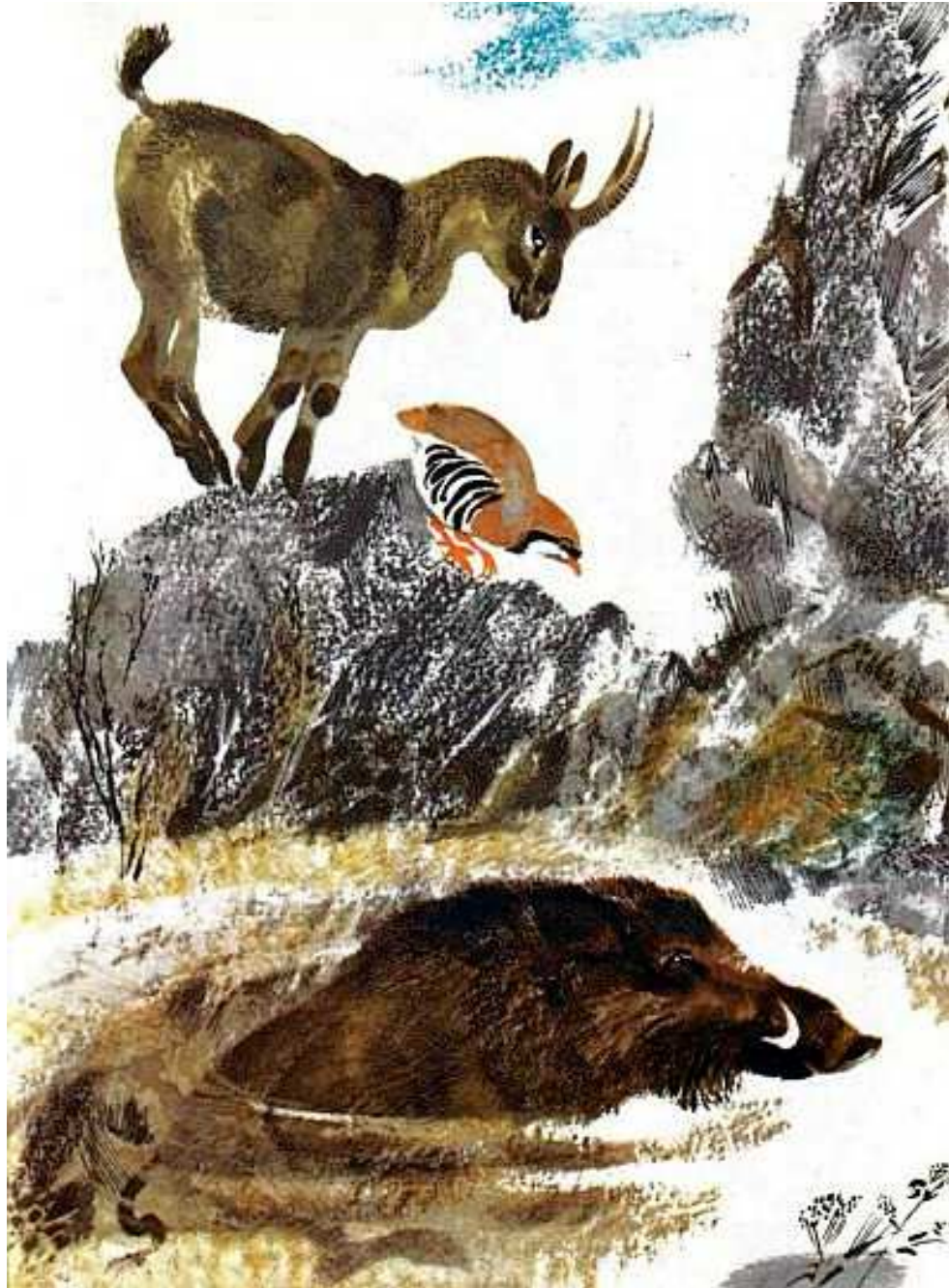

אמבט מרפא

מתחת הסלע יוצא מעיין, והמים בו לא סתם
אלא מי מרפא.

הגיעה במעוף חגלת ההרים. "קו-קו-קו" היא
מקרקרת בחומרה "רק באתי והמים כבר
עכורים. לא מים אלא בוץ! כאלה לא מרפאים
אלא מחליאים. קו-קו-קו."

"צרה-רה-רה!" באה עז הבר "וגם אני רוצה
לשתות מי מרפא. לחיזוק הפרסות והקרניים.
והמים עכורים, הגדה דרוכה. איזו חזירות זו?"
"חריק - חריק!" יוצא מהשיחים חזיר בר "מי זה
הזכיר את שמי?"

בלי לחכות לתשובה ניכנס ישר לתוך המעיין,
ומתחיל להתגלגל בו מצד לצד. המים נעשו עוד
יותר עכורים והתחילו להישפך על החוף.
וחזיר בר מאושר.
"מועילות לי מאוד האמבטיות האלה. הרי אני
מלא שריטות כואבות. אין לי זמן לחכות
שהמים יהיו צלולים. זוכה מי ניכנס ראשון.
אוכל לישון כאן. חריק - חריק!"
"אל תישן, אל תישן! קום וצא! גם אנחנו רוצות
להירפא."
"צרה-רה-רה!" פועה העז "לא ניתן לשכנע, לא
רוצה לשמוע. הוא לא מפחד מאתנו!"
"ואולי נפחיד אותו בזאב, ה? נגיד שהזאב בא

והוא מתוק, מתוק!"
חזיר בר פתח רק עין אחת ועונה:
"כן, קלחי תירס זה בשבילי. אשכב כאן במים
עד הערב ואז - לתירס."
"ממש צרה, אפשר לבכות" לוחשת העז
לחגלה "אפילו בתירס לא ניתן לפתות אותו."
"תבכו, תבכו" ממלמל החזיר תוך כדי שינה
"יצאו מהדמעות שלושה נהרות."
"איך להזיז אתך מהמקום?" שואלת העז
"במה לגרש אתך?"
"בשום דבר!" עונה החזיר "אני כזה שמנמן
שכל דבר נדחה ממני!"
"ההצלה היחידה - הדוב" לוחשת החגלה לעז

למעין. את תזעקי, אני אקרקר,
כאילו ראינו זאב."
חזיר בר שמע את צעקות
החגלה והעז, אך לא זז
מהמקום.
"אתם סתם צועקות ומתרגשות.
הזאב לא מפחיד אותי. ראיתם
את החטים שלי?"
"ספרי לו שתירס הבשיל כבר
בשדה" לוחשת חגלה לעז "הוא
לא יתאפק, כי אוהב מאוד
תירס! הי חזיר! אתה שוכב וישן
כאן ובשדה התירס כבר הבשיל

"אם הדוב לא יבהיל אותנו, נחכה כאן עד הלילה. והנה הוא בעצמו - דבר על השד והוא בא!"
מהשיחים יצא הדוב, מנענע את ראשו הגדול, מריח סביב.
"שמעתי משהו כאילו דבורים מזמזמים" אומר "ועל מה אתם כאן מדברות?"
"הנה במה" ביחד התחילו לצעוק העז והחגלה "החזיר ניכנס לתוך המעיין! לא נותן להיכנס.
נשכב כאן וזהו!"
"חזיר במעיין מי מרפא?" התרגז הדוב "איך הוא העז, המזוהם הזה,? תכף אתפוס אותו באוזן ואוציא!"

עורב ההרים וקאק האלפים,
חצוצרן השלג, אדום החזה
וקיכלי מנומר. כולם רוצים
לשתות, להתרחץ באמבט
מרפא, וגם סתם להרגיש
את המים. כולם חושבים
איך לגרש את הדוב. אך לא
יכולים עצה. הדוב הוא
החזק שבהרים.
חשבו וחשבו, ואחר כך
הסתכלו עליו עוד פעם
והתפזרו כולם, כל אחד
לדרכו.

אבל את חזיר הבר כבר לא רואים יותר. יצא
מיד ורץ לתוך השיחים.
העז והחגלה מסתכלות על הדוב מרחוק,
מחכות מתי שילך לעסוק במעשי הדוביים שלו.
אבל הדוב לא ממהר. הריח את המים, גירד
בכף שלו את הגדה ונשכב במים. עצם את
עיניו מרוב ההנאה והשתתק.
העז והחגלה מסתכלות ומחכות באי-סבלנות.
כזה מצאו להן עוזר? אי אפשר להתרחץ ולא
לשתות.
והדוב רק מהמהם מנחת:
"אשכב כאן עד הערב" אומר "ואבוא גם מחר!"
אחרי העז והחגלה התאסף כבר קהל שלם.

רגליים, מי לרפא שריטות ופצעים. באים,
ממהרים, מקיימים מהומה וצעקות ליד
המעיינות. אבל כולם בהדרגה נרגעים,
משתתקים. כולם מרוצים.

אבל אז הדוב נבהל. כולם ברחו? ואולי צייד
מתקרב? מוטב להסתלק מכאן, לפני שיהיה
מאוחר מדי. אבל אז הדוב נבהל. כולם ברחו?
ואולי צייד מתקרב? מוטב להסתלק מכאן, לפני
שיהיה מאוחר מדי. הדוב יצא מהמעיין והלך
לתוך השיחים.

ולזה רק כולם חיכו! מיד חזרו למעיין - מי
שותה מים, מי מתרחץ בהם, ומי כבר יצא
לחוף ומסדר במקור את הנוצות. וממהרים.
שמא הדוב או חזיר הבר יחזרו ואז צריך יהיה
לחכות עד הערב.

כולם יודעים על מעיינות המרפא בהרים וכולם
באים אליהם: מי לגרגר את גרונו, מי לחמם